

Sygn. akt III Ka 103/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 26 sierpnia 2021 r.

4. Sąd Okręgowy w Kaliszu III Wydział Karny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Patryk Pietrzak

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Wojnarowicz

5. przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ostrowie Wlkp. Marka Sarnowskiego

po rozpoznaniu dnia 12 sierpnia 2021 r.

6. sprawy P. G.

7. syna M. i I. z domu G.

8. urodzonego (...) w O.

9. oskarżonego z art. 35 ust 2 w zw. z ust 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt

10. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

12. z dnia 20 stycznia 2021 r. sygn. akt II K 248/20

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. Z opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. G. eliminuje słowa „ze szczególnym okrucieństwem” i przyjmuje, że jest to czyn z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69 §1 i 2 kk. i art. 70 §1 pkt.1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 2 (dwóch) lat próby.

3. W miejsce orzeczenia z pkt. 2 na podstawie art.35 ust 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt, orzeka wobec oskarżonego zakaz posiadania zwierząt gospodarskich na okres 2 (dwóch) lat.

4. W miejsce orzeczenia z pkt. 3 na podstawie art.35 ust 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt, orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkiej działalności związanej z wykorzystywaniem zwierząt gospodarskich lub oddziaływaniem na nie na okres 2 (dwóch) lat.

5. Obniża wysokość nawiązki orzeczonej w pkt.4 do 3000 (trzech tysięcy) złotych.

II. W pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 103/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 20 stycznia 2021 roku w sprawie II K 248/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez ustalenie , że oskarżony zachował całkowitą obojętność w zabezpieczeniu pożywienia hodowanym kaczkom , że stopień społecznej szkodliwości czynu co do postaci zamiaru i motywacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>sprawcy jest znaczny, co doprowadziło do naruszenia prawa materialnego i niezasadnego zakwalifikowania jego zachowania jako wyczerpującego kwalifikowane zachowanie przewidziane w art. 35 ust 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających przede wszystkim z wyjaśnień oskarżonego, ujawnionego oraz zebranego materiału dowodowego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ustawa o ochronie zwierząt definiuje pojęcie szczególnego okrucieństwa jako przedsięwzięcie przez sprawcę działań charakteryzujących się drastycznością form i metod, a zwłaszcza działanie w sposób wyszukany lub powolny, obliczony z premedytacją na zwiększenie rozmiaru cierpień</p>				

i czasu ich trwania (art. 4 pkt 12). Ta definicja pozwala również (w pewnym stopniu) na przeprowadzenie granicy pomiędzy zabiciem niehumanitarnym, a zabiciem zwierzęcia ze szczególnym okrucieństwem; to, co nie stanowi jeszcze szczególnego okrucieństwa (implikującego odpowiedzialność z art. 35 ust. 2), w pewnych przypadkach może być ujmowane jako zabicie niehumanitarne (skutkujące odpowiedzialnością z art. 35 ust. 1) . Zdaniem M. W. za działanie ze szczególnym okrucieństwem należy uznać sytuację, gdy zachowanie sprawcy znacznie wykracza poza potrzebę realizacji zamierzonego skutku w postaci odebrania życia zwierzęciu, w szczególności gdy są one całkiem niepotrzebne do osiągnięcia tego skutku. Jak podkreśla autor: „Chodzi zwłaszcza o takie działanie, przy którym sprawca, poza czynnością

prowadzącą wprost do pozbawienia życia, wykonuje – jeszcze przed pozbawieniem życia – czynności powodujące cierpienia ofiary, fizyczne (np. tortury) lub psychiczne (a często oba naraz), które zaspokajają określone potrzeby sprawcy, względnie realizowane są bez żadnego istotnego powodu” . W doktrynie wskazuje się (na gruncie art. 148 § 2 k.k.), że szczególne okrucieństwo można oceniać z różnych punktów widzenia: skutków (znaczną dolegliwość fizyczną lub inne następstwa czynu), proporcji nasilenia przemocy do stawianego oporu, szczególnie zabarwionego zamiaru sprawcy, sposobów i rodzaju działania sprawcy oraz od strony psychologicznej – szczególnie okrucieństwo jako cecha osobowości sprawcy . W wyroku SA w Gdańsku z 15.10.2015 r., II AKA 319/15 , zasadnie stwierdzono, że szczególne okrucieństwo oznacza więcej niż typowo naganny

sposób pozbawienia życia. Chodzi więc o szczególnie drastyczny i brutalny sposób działania, powodowanie śmierci na raty, połączone z zadawaniem ofierze niepotrzebnych dodatkowych cierpień, torturowanie, maltretowanie, męczenie, zabicie w sposób okrutny; sposób zabicia wiąże się zatem z dodatkowymi cierpieniami, zbędnymi z punktu widzenia osiągnięcia skutku w postaci śmierci. Gdy chodzi o znęcanie się nad zwierzęciem ze szczególnym okrucieństwem, to wydaje się, że cecha „szczególnego okrucieństwa” w zachowaniu sprawcy wiąże się nie tyle ze skutkami czynu, ile przede wszystkim z rodzajem i sposobem działania. Cecha ta powinna więc być rozpatrywana zawsze in concreto, w odniesieniu do danego zwierzęcia, przy uwzględnieniu m.in. jego stanu zdrowia. Różnica między znęcaniem się, o którym jest mowa w art. 35 ust.

1a , a szczególnym okrucieństwem określonym w art. 35 ust. 2 wyraża się w natężeniu dolegliwości zadawanych konkretnemu zwierzęciu . Należy zauważyć, że ustawa o ochronie zwierząt mówi o „okrutnych metodach w chowie lub hodowli zwierząt” (art. 4 pkt 7) oraz o „okrutnym traktowaniu” zwierząt (art. 4 pkt 8), definiując te pojęcia . Owe okrutne metody w chowie lub hodowli zwierząt czy okrutne traktowanie zwierząt zazwyczaj będą mogły implikować odpowiedzialność sprawcy za znęcanie się nad zwierzętami, jednakże – z reguły – nie będą prowadziły do odpowiedzialności z art. 35 ust. 2 , ponieważ dla bytu tego przestępstwa nie wystarczy zaistnienie okrucieństwa wobec zwierząt; owo okrucieństwo musi być kwalifikowane – czyli szczególne. Jak zauważył Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 11.07.2012 r., II AKa 99/12 : „Pojęcie

«szczególnego okrucieństwa» ma charakter ocenny. Winno być odnoszone do zachowania wyjątkowo drastycznego i odrażającego, przy czym znamieniem kwalifikującym jest nie samo «okrucieństwo (zwykle okrucieństwo), lecz okrucieństwo «szczególne», które jest określeniem stopniowalnym tego znamienia. Przestępstwo sypizowane w art. 35 ust. 2. ma charakter powszechny oraz może zostać popełnione tylko umyślnie, zarówno w formie działania, jak i zaniechania. Należy jednak zauważyć, że szczególne okrucieństwo jest znamieniem zawierającym nie tylko element przedmiotowy, ale też podmiotowy, wskazujący na szczególne nastawienie sprawcy - patrz M. M. (red.) Komentarz do niektórych przepisów ustawy o ochronie zwierząt. Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zasobom przyrody i środowisku.

Komentarz (...) 2017.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, sąd odwoławczy analizując wnikliwie postawę oskarżonego w okresie zarzucanego mu czynu, przyznał rację skarżącemu, iż nie można w zachowaniu P. G. dostrzec działań, które w istocie obliczone były z premedytacją na zwiększenie rozmiaru cierpień hodowanych przez niego kaczek czy czasu ich trwania. Nie sposób bowiem w realiach przedmiotowej sprawy obronić tezy sądu I instancji, iż w/w w zaistniałej sytuacji zachował „całkowitą obojętność woli”. Niewątpliwie natomiast przerosła ona tego doświadczonego hodowcę (patrz załączone do akt sprawy dyplomy i wyróżnienia k 331-346), któremu poszczególne firmy (P., T., A.) odmawiały sprzedaży paszy na kredyt w związku z jego zadłużeniami i obciążeniami. Ze

zgromadzonych w aktach sprawy dowodów wynikało natomiast , że podjął on w tej tragicznej sytuacji , nieskuteczne jak się potem okazało działania , które zmierzały jednak do wykarmienia hodowanych kaczek poprzez zmniejszenie im porcji pokarmu , czy podawanie im otręb pszennych , jakie w miarę posiadanych skromnych zasobów finansowych dla nich kupował. Cały czas pił je także wodą , której im nie brakowało. Trudno więc w tym stanie rzeczy dostrzec w działaniach oskarżonego czynności , które by w sposób wyszukany lub powolny, obliczone były z premedytacją na zwiększenie rozmiaru cierpień i czasu ich trwania , jak wymaga tego przepis ustawy. Co istotne z zeznań K. W. , który sprawował opieką weterynaryjną nad tą fermą do dnia 12 listopada 2019 roku wynikało , że jej właściciel zapewniał kaczkom wtedy dobre warunki bytowe i stosował się do jego zaleceń

oraz wytwórni pasz , która dostarczała mu paszę , stąd też płynie logiczny wniosek , że na późniejszą sytuację hodowanych zwierząt i w efekcie ich skraje niedożywienie , niewątpliwie wpłynęła jednak skomplikowana sytuacja ekonomiczna P. G. , a nie jego chęć zadawania tym zwierzętom zbędnego bólu czy cierpienia. Zgodzić się więc należy z apelującym , że poczynione w sprawie ustalenia wykluczają sformułowaną przez sąd meriti w/ w tezę , gdyż materiał dowodowy nie wskazuje jednak na to by w/w złośliwie i w sposób ukierunkowany na specjalne zadawanie bólu , znęcał się ze szczególnym okrucieństwem nad zwierzętami. Oczywiście elementarnym zaniedbaniem oskarżonego było nie powiadomienie o zaistniałej tragicznej sytuacji hodowanych przez niego zwierząt odpowiednich instytucji do tego powołanych

(Powiatowej Inspekcji Sanitarnej , czy nawet wójta gminy) lub też zwrócenie się o wsparcie i pomoc do Ośrodka Doradztwa Rolniczego , czy firmy kontraktującej (patrz § 9 i 10 umowy k 66).Wynikało to jednak raczej z jego nieporadności , czy pogubienia się w skomplikowanej sytuacji w jakiej ostatecznie się znalazł. Jak wyjaśniał bowiem w toku postępowania liczył na to , że w międzyczasie dostawcy paszy pozytywnie go jednakże zweryfikują i uzyska od nich pokarm dla kaczek. W ocenie sądu odwoławczego oskarżony zdawał sobie jednak wówczas doskonale sprawę ze swej sytuacji finansowej , wobec czego nadzieja taka nie miała pełnego oparcia w jego realiach ekonomicznych i miała w związku z tym w istocie charakter życzeniowy. W tym stanie rzeczy sąd odwoławczy uznał , że P. G. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona

art 35 ust1a w/
w ustawy , nie
zapewnił bowiem
hodowanym
zwierzętom
odpowiedniej ilości
pokarmu ,a nie
sposób było uznać ,
by nie wiedział w jaki
sposób prowadzić
hodowlę zwierząt
gospodarskich skoro
zajmował się tym
od wielu lat.
Poza tym właściwe
warunki bytowania
poszczególnych
gatunków zwierząt
gospodarskich
określone są w
dwóch
rozporządzeniach
(Ministra Rolnictwa
i Rozwoju Wsi -
z 15 lutego 2010
roku w sprawie
wymagań i sposobu
postępowania przy
utrzymywaniu
gatunków zwierząt
gospodarskich ,
dla których normy
ochrony zostały
określone w
przepisach Unii
Europejskiej oraz z
dnia 28 czerwca
2010 roku w sprawie
minimalnych
warunków
utrzymywania
gatunków zwierząt
gospodarskich
innych niż te ,
dla których normy
ochrony zostały
określone w
przepisach Unii
Europejskiej)Przepisy
obu rozporządzeń

<p>precyzyjnie i szczegółowo określają, w jakich warunkach należy utrzymywać poszczególne gatunki zwierząt gospodarskich oraz regulują kwestie częstotliwości karmienia i pojenia zwierząt, warunki sanitarno-higieniczne, czy też wymiary i obsadę stanowisk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O warunkowe umorzenie postępowania -przy przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu opisanego w art. 35 ust 1 w zw. ust 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Okoliczności ujawnione w sprawie, wbrew twierdzeniom skarżącego nie uprawniały do poczynienia ustalenia, że wina oskarżonego nie jest</p>		

znaczna , zaś
przypisany
oskarżonemu czyn ,
nawet przy przyjęciu
korzystniejszej dla
niego kwalifikacji ,
charakteryzuje się
nieznacznym
stopniem społecznej
szkodliwości. Należy
zaznaczyć , że w myśl
art 66 § 2 kk ocena
karygodności czynu
dotyczy
konkretnego ,
indywidualizowanego
czynu i niższe
ustawowe
zagrożenie
przewidziane za
występek z art 35 ust
1a ustawy z dnia 21
sierpnia 1997 roku o
ochronie zwierząt ,
samo nie implikuje
stwierdzenia
nieznacznego
stopnia społecznej
szkodliwości tego
rodzaju zachowań.
Wyznacznikiem
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
określonego w art
115§2 kk jest bowiem
także między innymi
rodzaj i charakter
naruszonego dobra ,
rozmiary
wyrządzonej szkody
czy waga
naruszonych przez
sprawcę
obowiązków. Biorąc
więc pod uwagę
choćby liczbę
zwierząt , które
padły w wyniku
braku odpowiedniej
ilości pokarmu oraz

skaleń zadanych im
w związku z tym
cierpień nie można
zaaprobować więc
w/w stanowiska
apelującego.

Kompleksowa
analiza zebranego
materiału
dowodowego
prowadzi bowiem
wprost do
stanowiska
odmiennego i to
tym bardziej, że
doniosła i znaczna
była również waga
naruszonych przez
sprawcę
obowiązków. Od
oskarżonego
bowiem jako
doświadczonego
wieloletniego
hodowcy zwierząt
gospodarskich
należało wymagać
najwyższych
standardów co do
sposobu
obchodzenia się ze
zwierzętami oraz
warunków ich
utrzymania, zgodnie
z przepisami
cytowanych wyżej
rozporządzeń, jakie
P. G. winien
oczywiście
bezwzględnie znać
i je respektować.
W konsekwencji
należało przyjąć,
że ujemna zawartość
czynu oskarżonego
nie była niska i
osiągnęła poziom
znacznego stopnia
winy i stopnia

społecznej szkodliwości.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Z opisu czynu przypisanemu oskarżonemu		

wyeliminowano
słowa „ ze
szczególnym
okrucieństwem ” i
przyjęto , iż swoim
zachowaniem P. G.
wyczerpał znamiona
występku z art 35
ust 1a ustawy z
dnia 21 sierpnia
1997 roku o ochronie
zwierząt i za to
na podstawie tego
przepisu
wymierzono mu
karę 1 roku
pozbawienia
wolności , której
wykonanie na mocy
art.69§1 i 2 kk i
art 70§ 1 pkt 1
kk warunkowo mu
zawieszono na okres
próby 2 lat.

Nadto w miejsce
orzeczenia z pkt
2 zaskarżonego
wyroku na
podstawie art 35
ust 3a ustawy z
dnia 21 sierpnia
1997 roku o ochronie
zwierząt orzeczono
wobec w/w zakaz
posiadania zwierząt
gospodarskich na
okres 2 lat oraz w
miejsce orzeczenia z
pkt 3 zaskarżonego
wyroku na
podstawie art 35
ust 4 pkt 2 ustawy
z dnia 21 sierpnia
1997 roku o ochronie
zwierząt orzeczono
wobec w/w zakaz
prowadzenia
wszelkiej
działalności

związanej z wykorzystywaniem zwierząt gospodarskich lub oddziaływaniem na nie na okres 2 lat. Obniżono również wysokość orzeczonej w pkt 4 zaskarżonego wyroku nawiązki do kwoty 3000 zł.

Zwięźle o powodach zmiany

Naturalną i logiczną konsekwencją przyjęcia korzystniejszej dla oskarżonego kwalifikacji prawnej przypisanego mu ostatecznie czynu z art. 35 ust 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt było też warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary 1 roku pozbawienia wolności na okres 2 lat próby, za czym przemawiała wprost jego dotychczasowa niekaralność oraz pozytywna opinia jaką dotychczas posiadał miejscu zamieszkania. P. G. był bowiem cenionym hodowcą, o czym świadczyły dołączone do akt sprawy dyplomy i wyróżnienia. Nadto

prowadził on
ustabilizowany tryb
życia zgodny z
zasadami porządku
prawnego.

Konsekwentnie
przyznawał się on
także do winy
i nie utrudniał
w żaden sposób
postępowania. W
ocenie sądu
odwoławczego
wyznaczony okres
próby będzie więc
wystarczający dla
zweryfikowania jego
dalszej postawy oraz
pozwoli na kontrolę
jego zachowania, bez
potrzeby izolacji w
warunkach
więziennych. Nie
jest on bowiem
sprawcą
zdemoralizowanym,
którego należy
izolować od
społeczeństwa
wobec czego
orzeczenie wobec
niego bezwzględnej
kary pozbawienia
wolności było w
okolicznościach
niniejszej sprawy
karą
niewspółmiernie
surową. Rację ma
także apelujący
wskazując, że
sytuacja jak
nastąpiła na
przełomie grudnia
2019 roku i stycznia
2020 roku ze
stadem hodowanych
przez P. G. kaczek
była niewątpliwie
również dla niego

osobistą tragedią.
W/w utracił bowiem
nieodwracalnie
płynność finansową
i pogłębił znacznie
swe zadłużenie
wobec
kontrahentów w
efekcie czego
komornik zlicytował
w maju 2021
roku znaczą część
jego gospodarstwa
(patrz kserokopie
protokołów licytacji
k
388-391).Wcześniej
w toku
postępowania
przygotowawczego
w/w był również
tymczasowo
aresztowany co z
pewnością było dla
niego niezwykle
dolegliwe.
Osadzenie więc
go ponownie w
jednostce
penitencjarnej
pogłębiłoby tylko
jego bardzo trudną
sytuację
ekonomiczną. W/
w obecnie bowiem
pracuje i utrzymuje
dwójkę małych
dzieci oraz spłaca
powstałe zadłużenie.
W tym stanie
rzeczy zdaniem
sądu odwoławczego
wymierzona
oskarżonemu kara
wolnościowa razem
z orzeczonymi wobec
niego środkami
karnymi spełni
swoją funkcję
wychowawczą i

prewencyjną i sprawi, że P. G. nie popełni w przyszłości ponownie przestępstwa. Czasokres natomiast w/w środków karnych oraz ich charakter i zakres w sposób skuteczny zabezpieczy społeczeństwo przed ryzykiem ponownego popełnienia tożsamyh lub podobnych czynów zabronionych przez oskarżonego. Z kolei wymierzona mu nawiązka w kwocie 3000 zł będzie dla niego wystarczającą dolegliwością ekonomiczną. Ponadto jest ona realna w stosunku do jego możliwości finansowych. Ruchomości zabezpieczone od w/w w toku dochodzenia mają bowiem wartość jedynie szacunkową i winny w pierwszej kolejności pokryć koszty sądowe jakimi został on obciążony przez sąd I instancji. Tak ukształtowany wymiar kary dla P. G. w ocenie Sądu Okręgowego realizuje postulat kary współmiernej i sprawiedliwej. Bez wątpienia bowiem

oskarżony ten nie wymaga oddziaływania wychowawczego poprzez pobyt w zakładzie karnym.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III	Zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że ich poniesienie przez w/w byłoby dla niego zbyt uciążliwe w związku z jego bardzo trudną sytuacją materialną	Podstawa rozstrzygnięcia art.	

	624§ 1kpk w zw. z art. 634 kpk.	
7. PODPIS		
SSO Patryk Pietrzak		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim w sprawie II K 248/20 z dnia 20 stycznia 2021 roku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------